

Resumé

Předmětem této diplomové práce je speciální kategorie dědiců, tzv. dědiců nepominutelných. Téma přibližuje jejich hmotněprávní postavení a zákonem garantovanou zvýšenou ochranu, jež spočívá především v právu podílet se na pozůstalosti v rozsahu, který určí zákon. Zůstavitelova vůle je zde limitována právem nepominutelného dědice na povinný díl. Na rozdíl od většiny evropských úprav se v České republice do okruhu nepominutelných dědiců řadí pouze potomci zůstavitele, přičemž se rozlišuje mezi nezletilými, jimž náleží minimálně tři čtvrtiny a zletilými, jimž se musí dostat alespoň tolik, kolik činí jedna čtvrtina zákonného dědického podílu.

Práce je systematicky členěna do sedmi kapitol. Po obecném historickém exkursu a kapitole druhé, která definuje obecné pojmy dědického práva, následuje charakteristika několika institutů, jež jsou vzájemně provázány a s osobou nepominutelného dědice úzce souvisí. Čtvrtá kapitola pojednává o právu na povinný díl, kde se Mimo jiné zaměřuji na jeho výpočet, započtení a výplatu. Ve dvou následujících kapitolách za pomoci soudní judikatury podrobně rozebírám vydědění a dědickou nezpůsobilost. Poslední kapitola obsahuje dva instituty, jež se pod vlivem NOZ opětovně navrací do úpravy dědického práva. Jde o právo některých osob na zaopatření, které můžeme chápat jako určitý kompromis za nezařazení manžela a rodiče zůstavitele mezi nepominutelné dědice a institut svěřenského nástupnictví.

Cílem diplomové práce je podat ucelený výklad o hmotněprávním postavení nepominutelného dědice. Vzhledem k tomu, že 1. 1. 2014 nabyl účinnosti NOZ, který do této problematiky přináší řadu změn, současně se v práci zaměřuji na podání komparativního výkladu právních úprav obsažených v OZ a NOZ a zhodnocení těch změn, jež se problematiky dotkly nejvíce.